

[Maisted]

med frihandelsområder. Der har man ikke haft fri bevægelighed af kapital, arbejdskraft og varer. Der har man haft tekniske handelshindringer, sådan at det altid er gået ud over de mindre lande.

Endelig mener jeg også, at EF-modstanderlisten er et glimrende eksempel på, hvordan kommunister infiltrerer her i det danske samfund. Kommunisterne, som er ganske uden chance for at få valgt nogen medlemmer til noget som helst, har smart og dygtigt stillet sig i spidsen for denne liste N eller njet, eller hvad den nu måtte hedde, og dermed får de altså et par mennesker valgt til EF. Det er dygtigt, det er en smart manøvre, de har foretaget, og de er lige ved at have gjort de andre venstrefløjspartier skakmat med dette træk.

Men befolkningen stemmer hovedsagelig imod EF, fordi det er uforståeligt, og den kan se, at det er et bureaukrati af dimensioner, som de valgte i Danmark og andre medlemslande virkelig burde gøre noget effektivt ved, sådan at der også kom en folkelig forståelse for, at vi intet valg har. Vi er tvunget til at være med i EF, hvis vi vil opretholde en fornuftig levestandard her i Danmark.

Thoft (SF):

Kristeligt folkeparti har i dag krævet, at forudsætningerne for EF-afstemningen i 1972 skal fastholdes, og det synes jeg er rigtigt og godt. Men den regering, som kristeligt folkeparti er med i, respekterer jo ikke forudsætningerne, og det CD, som kristeligt folkeparti har indgået valgforbund med, respekterer jo heller ikke forudsætningerne. Og den, som bliver valgt på listen – om der overhovedet bliver valgt nogen – nemlig hr. Erhard Jakobsen, respekterer dem overhovedet ikke. De brudte løfter og det politiske bedrag, som har været en afgørende del af EF-tilhængerens politik siden 1972, fortsætter for kristeligt folkepartis vedkommende også på denne måde. Men det er jo ikke bare dér, det gælder, det gælder på en lang række andre områder, og jeg kunne f.eks. nævne den konservative annonce om, at hvis EF bare var kommet noget tidligere, var anden verdenskrig såmænd ikke brudt ud. Nu er det for det første altid nemt at være så bagklog, som hr. Poul Møller er i disse annoncer, men for det andet bibringes annoncelæsere også den un-

derliggende opfattelse, at falder EF fra hinanden, har vi tredje verdenskrig. Og for det tredje nævner annoncen ikke, at den superstat, den union, som var hr. Hitlers formål, det Neuropa, som var den stortyske drøm, nu er under skabelse, bare under et andet navn, Den europæiske Union.

Der er tale om brudte løfter, når EF-partierne før 1972 slog kors for sig, hver eneste gang vi andre påpegede, at EF uundgåeligt ville få udenrigspolitiske og militære aspekter. Så skulle der en ny folkeafstemning til, sagde man dengang. Det har vi ikke set meget til, og den udenrigspolitiske og militære integration i EF-regie er i fuld gang. Flommeeuropæerne har gang på gang ivret for og formået at trække forsvarsspørgsmålene ind i EF. Det kan på sin vis siges at være en naturlig tankegang, når man tænker sådan. En union skal jo også have en rigtig militær overbygning. Sådan tænker man, sådan arbejder man, men sådan siger man ikke. Integrationen foregår snigende. Integrationen foregår uden for offentlighedens søgelys.

Det gælder f.eks. også i våbenindustriarbejdet, den fælleseuropæiske våbenproduktion, som man prøver at trække foran EFs integration. Og man er langt fremme i virkeliggørelsen.

I 1976 vedtog man Kommissionens handlingsprogram for et våbenagentur for indkøb af materiel til luftvåbnet. I 1978 vedtoges Parlamentets beslutning om europæisk samarbejde om våbenanskaffelse. I 1980 anbefalede Kommissionen våbenanskaffelse og -produktion, den såkaldte Greenwoodrapport. I 1980 vedtog man NATOs EDB-sprog, det, der hedder ADA, og som er udviklet i et samarbejde mellem EF-Kommissionen, NATO og Pentagon. I 1981 vedtog man beslutning om fælles overvågning og beskyttelse af søveje, den såkaldte Diligentbetænkning. I 1983 vedtog man Fergusonbetænkningen om fælles våbenanskaffelse som led i industripolitik og våbeneksport.

På den måde forsøger man at køre våbenproduktion og våbenfremstilling foran som lokomotiv for EF-integrationen. Det samme sker med det politiske og det udenrigspolitiske samarbejde mundende ud i som det mest manifesterede resultat Genscher-Colombo-planen fra sidste år.

Ja men kan man da ikke godt tænke sig, at EF kan komme til at fungere som mægler